

Β) Ἀμτβ. 1) Πληθύνομαι, πολλαπλασιάζομαι, περισσεύω Ἡπ. Θράκ. (Μάλαρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μεγίστ. Σύμ.: Ἀρτ'ρίζ' τοῦ γρουμί Γκιουβ. Ἐν τοῦ ἀρτιρῆ δεκάρα Κύπρ. Ἐφάαν πέντε ἀνθρώποι πὺν τὸ φαεῖν τῶαι ἀρτίρυσεν ἀκόμη αὐτόθ. Συνών. ἀβγατένω **Α** 1, ἀβγατίω **Α** 1. 2) Ὑπολείπομαι ὡς περίσσευμα, πλεονάζω Μακεδ. (Βλάστ.) Μεγίστ.: Παροιμ. φρ. Ἀρτιρνάει ἀπ' τοῦ λύκον τὰ φάη κι οὐ Καραμάντς Βλάστ. Συνών. ἀρτιρρίσκω.

ἀρτίρδισμα τό, Κύπρ. — Λεξ. Βυζ. ἀρτίρδισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) τίρδισμα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρτιρρίζω.

1) Αὐξήσεις, πολλαπλασιασμός Μεγίστ. Συνών. ἀβγάτισσι 1. 2) Πλειοδοσία ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. ἀβγάτισσι 2, ἀβγάτισμα 2, ἀβγάτωμα.

ἀρτιρρίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırmak* καὶ τῆς καταλ. -ίσκω. Περισεύω, πλεονάζω: Ἄσμ.

Μάννα μου, ἔς τὸ ἀφ-φάλιν σου ἔχεις χρυσὴν μαλ-λούδαν, τρεῖς γύρους τήνε ζών-νεσαι τῷ ἀκόμη ἀρτιρρίσκει.

Συνών. ἀρτιρρίζω **Β** 2.

ἀρτιρμάς ὁ, Μακεδ. (Βέρ. Σιάτ.) Στερελλ. (Λαμ.) ἀρτουρμά ή, Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırma*.

1) Περίσσευμα Μακεδ. (Βέρ. Σιάτ.) 2) Παιδιά καθ' ἣν εἰς μὲν διὰ κλήρου ὀριζόμενος κύπτει, οἱ δὲ ἄλλοι παῖχται ὑπερπηδοῦν αὐτόν, ὁ δὲ ἀποτυγχάνων ἐν τῇ ὑπερπηδήσει ἀντικαθιστᾷ τὸν κύπτοντα καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Στερελλ. (Λαμ.) 3) Ἄλμα εἰς μῆκος καθ' ὃ οἱ ἄλται προσπαθοῦν νὰ αὐξήσουν τὸ μῆκος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Παίζουμε τὴν ἀρτουρμά Κοτύωρ.

ἀρτόβολος ὁ, ἀμάρτ. ἀρτόολος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτος καὶ τοῦ ρ. βάλλω.

Πτυάριον διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγουν τοὺς ἄρτους εἰς τὸν φουρνόν. Συνών. ἀρτολόγος, φουρνόφτυαρο, φουρνόφτυο.

ἀρτογγάλι τό, ἀμάρτ. ἀρτουγγάλ' Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ γυαλί.

Συσκευὴ ἔχουσα δύο φιάλας πλήρεις τὴν μὲν οἶνου τὴν δὲ ἐλαίου, ἡ ὁποία προσάγεται μαζὶ μὲ τοὺς πέντε ἄρτους εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτοκλασία ή, κοιν. ἀρτουκλασία βόρ. ἰδιώμ. ἀρτοπλασία σύνθηθ. ἀρτουπλασία Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀρτοπλασία Ρόδ. ἀρτοκλησία Ἡπ. ἀρτουκλησία Ἡπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρτοκλασία. Τὸ ἀρτοπλασία ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ρ. πλάθω, τὸ δὲ ἀρτοκλησία πρὸς τὸ ἐκκλησία.

1) Θρησκευτικὴ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἐν τέλει τοῦ ὄρθρου καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας εὐλογεῖ πέντε ἄρτους, οἶνον καὶ ἔλαιον, εὐχόμενος ἵνα πληθύνωνται ταῦτα εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐορταζόντων, οἱ ὅποιοι προσέφεραν τούτους κοιν.: Σήμερα ἀργήσαμε ἔς τὴν ἐκκλησία, γιατί εἴχαμε ἀρτοκλασία. β) Ἡ παρασκευὴ τῶν ἄρτων τῆς ἀρτοκλασίας Σάμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. γ) Οἱ πέντε ἄρτοι οἱ εὐλογούμενοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πολλαχ.: Ἀποβραδὺς κάνουνε ἀρτοπλασίες Κεφαλλ. Ἔστειλε ἔς τὴν ἐκκλησία μὲν ἀρτοκλασία αὐτόθ. Συνών. ἀντίδωρο 3, ἄρτος 5. 2) Σκεῦος εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται οἱ ἄρτοι τῆς ἀρτοκλασίας, ὁ οἶνος καὶ τὸ ἔλαιον Ἀθ.

ἀρτοκόφινον τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ κοφίνι.

Τὸ κοφίνι ὅπου θέτουν τοὺς ἄρτους τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀρτολόος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτος καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 247. Ἀρτόβολος, ὁ ἰδ.

ἄρτος ὁ, σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἄρτους βόρ. ἰδιώμ. ἄντε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρτος.

1) Ἄρτος ὁ κοινός, τὸ ψωμί Θράκ. (Φανάρ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Ἐνα κοφίνι ἄρτοι Φανάρ. Ἄντε ἀπὸ καρπὸ (ἄρτος σίτινος) Τσακων. Ἄντε τζ' ἄρτουμα (ἄρτουμα) αὐτόθ. Μὰ τὸν ἄντε ἔ' εἰφάκαμε! (ποῦ ἐφάγαμε! Ὀρκος) αὐτόθ. β) Μέγας σφαιρικός ἄρτος τὸν ὁποῖον, πρὶν εἰσελθῶν εἰς τὸν ναὸν πρὸς στέψιν οἱ νεόνυμφοι, ὁ ἐφιππος κουμπάρος διανέμει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν Μακεδ. (Σισάν.)

2) Ὁ ἄρτος τῆς προσφορᾶς τοῦ ὁποίου γίνεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως χρῆσις ἐν τῇ λειτουργίᾳ σύνθηθ.: Ἄσμ.

Ἀσπρη ἔσαι σὰ δὰ γάλατα, ἀφράτη σὰ δὸν ἄρτο,

τὸ πρόσωπό σ' ὁδὸ γελᾷς ἔς τὴ μέση κάνει λάκκο

(ἐπὶ νέας εὐειδοῦς, διότι ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας παρασκευάζεται ἐπιμελῶς καὶ εἶναι λευκὸς καὶ ὥρατος) Κρήτ.

Σὰν ἀρτιστῆς, ἐσοὺ παπᾶ, | τὸν ἄρτο καὶ τὴ λειτουργιά,

τότε θεν' ἀρτιστῶ κ' ἐγὼ | τὰ μαῦρα μάτια π' ἀγαπῶ

Κάρπ. Συνών. ἀντίδωρο 2, προσφορά. 3) Ὁ ἅγιος ἄρτος τῆς μεταλήψεως, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ Πελοπ. (Λακων.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 4) Ὁ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας διανεμόμενος εἰς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἡγιασμένος ἄρτος πολλαχ. Συνών. ἀναφορὰ 3, ἀντίδωρο 1, βλογιά, εὐλάβεια, λειτουργιά, ὑψωμα. β) Τεμάχια τῆς προσφορᾶς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήχθη ἡ μερίς τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν προσκομιδὴν τῆς λειτουργίας, τὰ ὁποῖα διαβρεχόμενα δι' οἶνου τρώγουν οἱ μοναχοὶ εὐθὺς μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου Ἀθ.

5) Ὁ ἄρτος τῆς ἀρτοκλασίας, εἰς ἣ πέντε αὐτοτελεῖς ἄρτοι, ὅστις κομίζεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνήθως ὑπὸ τῶν ἐορταζόντων κατὰ τὰς ἐορτὰς ἀγίων καὶ μετὰ τὴν τελετὴν τεμνόμενος εἰς κλάσματα διανέμεται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους ἢ ἀμέσως ληξάσης τῆς τελετῆς ἢ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Συνών. ἀντίδωρο 3, ἀρτοκλασία 1 γ.

ἀρτοσύνη ή, Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτυσιά. Ὁ μετασχηματισμὸς ἴσως κατὰ τινα ἀναλογίαν.

1) Φαγητὸν μὴ νηστήσιμον: Σήμερα εἶναι πασχαλὰ καὶ τρώνε ἀρτοσύνη. 2) Τὸ προσφάγιον: Δὲν ἔχουμε τίποτε ἀρτοσύνη νὰ πάμε ἔς τοὺς ἐργάτες. Συνών. ἀρτυμα 3, ἀρτυμὴ 2, ἀρτυσιά 2ς, προσφάι.

ἀρτοσφραγίδα ή, ἀμάρτ. ἀρτοσφραῖδα Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ σφραγίδα.

Σφραγὶς τετράγωνος ἐκ ξύλου φέρουσα γεγλυμμένην τὴν παράστασιν σταυροῦ μετὰ τῶν συμβολικῶν παραστάσεων ΙΣ ΧΣ ΝΙΚΑ, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας, ἢ προσφορά.

ἀρτουδάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρτούδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς ἄρτος: Ἐκαμα ἓνα μικρὸ μικρὸν ἀρτουδάκι Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀρτούδι, *ἀρτούκι, ἀρτουλάκι, ἀρτούλλι 1.

ἀρτούδι τό, ἐνιαχ. ἀρτούδ' Ἰμβρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος διὰ τῆς καταλ. -οῦδι.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

***ἀρτούκι** τό, ἀντούτι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀρτουλλάκι τό, Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρτούλλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀρτουλλᾶς ὁ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτούλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγούλλι-ἀβγουλλᾶς, νερούλλι-νερουλλᾶς κττ.

Ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἄρτον τῆς ἀρτοκλασίας.

ἀρτούλλι τό, Κάλυμν. Νίσυρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρτος διὰ τῆς καταλ. -οῦλλι.

1) Ἀρτουδάκι, ὁ ἰδ., Κάλυμν. 2) Πληθ., μικροὶ ἀρτίσχοι κομιζόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθ' ἑνὸς μεγάλου ἄρτου διὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας Νίσυρ.

ἀρτούρεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρτουρεύω.

Περίσσευμα, πλεόνασμα ἐνθ' ἄν.: Τῇ παρᾶς τ' ἀρτούρεμαν δύσκολον ἐν' (τῇ παρᾶς = τῶν χρημάτων) Χαλδ.

***ἀρτουρεμάτιν** τό, ἀρτουρεμάτ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρτούρεμαν.

Τὸ ἐν τῇ τραπέζῃ περισσεῦον φαγητόν: Τρώγω τ' ἀρτουρεμάτι. Συνών. ἀπομεινάρι.

ἀρτουρεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırmark*.

Μετβ. αὐξάνω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐλα ἀρτουρεύωμε (ἔλα νὰ πηδήσωμε ἄλμα εἰς μῆκος) Κοτύωρ. || Παροιμ. Τὸ καλὸν τ' ἄλογον τὸ κριθάρ' ἄθε ἀρτουρεύ' (τὸ κριθάρ' ἄθε = τὸ κριθάρι του. Ἐπὶ φιλοπόνου ἐργάτου τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ὁ μισθός) Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. αὐξάνομαι ἐνθ' ἄν.: Τὸ φαεῖν ἐρτούρεψεν Τραπ. Χαλδ. Ὡς ἀπόσους νομαί'ς ἀπέσ' ψωμῖν 'κ' ἀρτουρεύ' (μέσα σὲ τόσους ἀνθρώπους ψωμί δὲν περισσεύει. 'κ' ἀρτουρεύ' ἐκ τοῦ 'κ' ἀρτουρεῖν) Χαλδ. Πβ. ἀβγατένω, ἀβγατίζω, ἀρτιρδίζω, ἀρτιρίσκω.

ἀρτοφόρι τό, ἀρτοφόριο πολλαχ. ἀρτοφόρι κοιν. ἀρτοφόρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρτοφόριον.

1) Ἰερὸν σκεῦος ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται ὁ πρὸς μετάληψιν προωρισμένος ἡγιασμένος ἄρτος εἰς μικρὰ τεμάχια τετμημένος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ποίημ.

Ὡς τὰ λαβωμένα χέρια του βουστοῦς' ἐνὶ βαρέλλῃ

πῶκλειε μέσα θάνατο, φωτιά καὶ ἀπελπισία...

σὰν νὰ 'ταν ἄγια τράπεζα, σὰν νὰ 'ταν ἀρτοφόρι,

ἐπίθωσ' ὁ καλόγηρος ἐπάνω τὸ ποτήρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,74. β) Μικρὰ ξυλίνη πυξὶς φέρουσα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ πώματος εἰκονισμένην τὴν Παναγίαν. Ἐπὶ τούτου τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας μεγάλας ἑορτὰς τίθεται τριγωνικὸν τεμάχιον προσφορᾶς φέρον τὰ μονογράμματα ΜΡ ΘΥ (μήτηρ Θεοῦ) καὶ κατόπιν συντόμου θρησκευτικῆς τελετῆς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ περιφέρεται ὡς ἔχει ἐπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ἀπογεύον-

ται ἐξ αὐτοῦ μικρόν τι τεμάχιον. Τὸ ὑπόλοιπον κατατίθεται ἐν τῇ πυξίδι Ἀθ. γ) Δίσκος ἐν ᾧ τίθεται τὸ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ἀντίδωρον Κρήτ. 2) Μικρὸς ἄρτος τῆς ἀρτοκλασίας, ἥτοι εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ἐκτὸς ἑνὸς μεγάλου ἄρτου προσάγονται καὶ ἕτεροι πέντε μικροί, τὰ ἀρτοφόρια, ἔχοντες σχῆμα μικρᾶς προσφορᾶς, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν τελετὴν προσφέρονται τιμῆς ἕνεκα εἰς τοὺς ψάλτας ἢ ἄλλους σεβαστοτέρους ἢ διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν Κρήτ. Συνών. ἀρτόψωμο 2. 3) Λυχνία ἐπτάφωτος ἢ ὁποία κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄρτου Χίος.

ἀρτόψωμο τό, Κέρκ. ἀρτόψωμον Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρτος καὶ ψωμί.

Συνήθως πληθ. 1) Οἱ εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας προσφερόμενοι πέντε ἄρτοι Σάμ. Συνών. ἀρτάκια (ἰδ. ἀρτάκι 2). 2) Μικροὶ ἄρτοι τῆς ἐκκλησίας διανεμόμενοι τιμῆς χάριν πρὸς τινὰς τῶν παρόντων ἢ κατ' οἶκον Κέρκ. Συνών. ἀρτοφόρι 2.

ἄρτσα ἡ, Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ξυλίνη σφαῖρα χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ παιδιᾷ, καθ' ἣν χαράσσεται μέγας κύκλος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπὶ τῆς περιφερείας αὐτοῦ ὀρύσσονται μικροὶ λάκκοι λεγόμενοι πίτσια. Εἰς τῶν παικτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμενος λαμβάνει τὴν σφαῖραν, οἱ δὲ λοιποὶ καταλαμβάνουν τὰ ἰσάριθμα πίτσια, ἐνῶ δὲ ὁ πρῶτος προσπαθεῖ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ράβδου ἐντὸς τοῦ κύκλου, οἱ ἄλλοι διὰ τῶν ράβδων τῶν προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀπωθήσουν φροντίζοντες συγχρόνως ὥστε ὁ ἔχων τὴν σφαῖραν νὰ μὴ καταλάβῃ διὰ τῆς ράβδου τοῦ τὸ πίτσι των, ὅταν εἶναι κενόν. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσουν μεταβάλλουν θέσεις, ὁ δὲ μείνας χωρὶς πίτσι ἀναλαμβάνει τὴν σφαῖραν καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ. Συνών. γουρουνίτσα.

ἀρτσέντο τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀχαῖα Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρσέντο.

1) Ὁ διχλωριοῦχος ὑδράργυρος τῆς χυμείας (ἡ ἄχνη τοῦ ὑδραργύρου) κοινὸν ἄλλοτε λευκὸν ψιμμύθιον ὡς γαλάκτωμα μεθ' ὕδατος ἢ ὡς ἀλοιφή Ἀθῆν. Συνών. σουλιμάς. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων λίαν πικρὰν γεῦσιν Πελοπν. (Ἀχαῖα Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.): Τ' ἀγγούρι-τὸ μύγδαλο εἶναι ἀρτσέντο. 2) Μετων. ἄνθρωπος πικρόχολος Πελοπν. (Ἀχαῖα): Τὸν ἔκαμες ἀρτσέντο μὲ τὰ λόγια σου. [**]

ἀρτσέρα ἡ, Κύπρ. ἀρσέρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arciera*.

Μικρὸν παράθυρον οἰκίας ὑψηλά, φεγγίτης: Ἄν-νοιξε τὴν ἀρσέραν νὰ μπῇ ἡ-λίος ἀέρας.

ἀρτσιβούρτσι τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) ἄρτσι-βούρτσι πολλαχ. ἄρτσ'-βούρτσ' Β.Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρτσιμπούρτσι Λεξ. Δημητρε. ἄρτσι-μπούρτσι Ἀθῆν. ἄρτσε-βούρτσε Ἡπ. ἄρσι-μούρσι Σύμ. ἄρτσα-βούρτσα Ἡπ. ἀρτσιβούρτσι Κυκλ. (Θήρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρτσιβούρτσιν. Πβ. Δουκ. (λ. ἀρ-τίζηβούρτσιν).

1) Ἡ ἑβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καθ' ἣν καταλύεται ἡ νηστεία τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, ὧν καὶ ἡ λέξις, οἱ ὅποιοι νηστεύουν ὅλην τὴν ἑβδομάδα) σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀρα-

